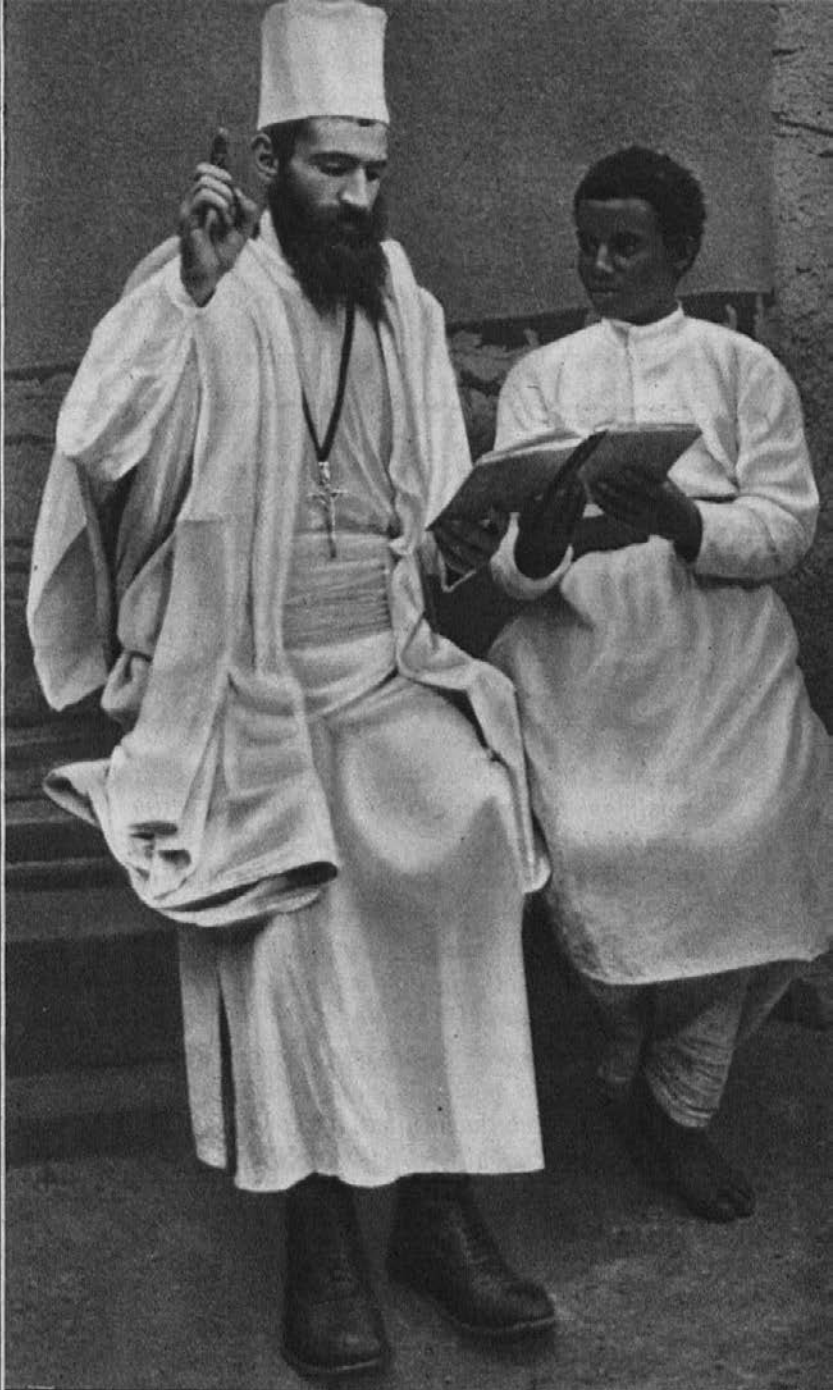

Misijonar razlaga mlademu Abesincu
verske resnice.

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izide prvega vsakega meseca.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 lir. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 12 lir.

Blagovolite naslavlјati na: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1. (Ček. šte. 10.887.)

Ali pa: Roma (123), Via dell'Olmata 16. (Ček. št. 1/1496.)

Po namenu

dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja in naročnikov »Odmeva iz Afrike« berejo afriški škofje in misijonarji letno

500 svetih maš.

To bi bilo nekaj

za pobožne dekliške duše, ki želijo svoje življenje posvetiti misijonskemu delu, ki se popolnoma želijo žrtvovati in izročiti Jezusu.

»Poklic pomožne misijonarke za Afriko« je tih, skrit, ki ne pozna lastnih želja, ne udobnosti in zunanje časti. Nepoznana pred svetom, a toliko bolj znana Bogu, ki sprejema goreče želje in dela za rešitev duš naših najbednejših črnih zamorskih bratov in sester v Afriki.

Sprejemajo se izobražene gospodične od 16. leta dalje. — Tozadevna pojasnila daje Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1. Prošnjo za sprejem je treba predložiti vrhovni voditeljici v Rimu. Naslov: Roma, via dell'Olmata 16.

Devetdnevnic pred prvimi petki

in druge posvetilne molitve v čast presvetemu Srcu Jezusovemu.

Cena 1 izvodu Lir —,50

10 izvodov skupaj „ 4.—

Naslov glejte zgoraj.

Lurška votlina na visokem afriškem hribu. Pogosto klečijo tihi popotniki pred Brezmadežno in se priporočajo njenemu varstvu.

Afriški Lurd

Piše p. Dubois, oblat Brezmadežne, misijon Massabielle (Bazuto)
Afrika.

Že nekaj let katoliška vera v tej deželi lepo napreduje. Kristjanov je na tisoče. Vpeljanih imamo mnogo verskih in socialnih ustanov. Za to se imamo najprej zahvaliti posebni božji milosti; pa tudi vneti misijonarji imajo pri tem svoje zasluge v zvezi z dobrimi srci naših dobrotnikov in misijonskih prijateljev. Zato pa se ni čuditi, da si hudobni duh prizadeva, kako bi metal polena pod noge pridnim delavcem in zatrl veliki vpliv in zmagoslavje, ki ga ima sv. Cerkev. Po eni strani ovira naše delo poganški duh, po drugi razne krive vere. Celo komunizem je začel svoje razdiralno delo v dušah afriških zamorcev. Daleč je Bazuto, a vendar ni varna pred modernimi za-

blodami. Toda Bog je močnejši kot pristaši teme. Sveta Cerkev ima in daje polno sredstev, da bomo v tem boju zmagali. Prečista Devica bo tudi kači komunizma strla glavo. Ona bo rešiteljica tega ljudstva, da bodo vsi vneti kristjani in da bodo izmed njih mnogi začutili poklic v duhovski ali redovniški stan. Prepričan sem, da je misijonar le tedaj zagotovil svojim kristjanom trajno versko vzgojo, ako se mu je posrečilo vzbuditi v njih srcih prav gorečo in otroško pobožnost do nebeške Matere.

To pa je tudi vzrok, da sem začel misliti, kako bi postavil lurško votlino tu v središču svojega delovanja, v Massabielle. Rad bi doživel, da bi ob nogah nebeške Kraljice kedaj klečali ne le kristjani, ampak tudi drugoverci in pogani, ki bi prišli od blizu in daleč.

Našemu prevzv. škofu je moj načrt všeč. Toda, kako ga izpeljati, ko ni sredstev za to? Kje naj dobimo kip Brezmadežne lurške Marije in male Bernardke? V zaupanju se danes obračam do Vas. O, kako bi bil srečen, ako bi mi Vi pomagali moj načrt uresničiti. Lurška votlina bo prinesla božji blagoslov ne le ljudem iz dežele Bazuto, ampak vsem, ki bodo kaj pripomogli k uresničenju tega načrta.

O p. u r e d n i š t v a. Ker bi prevoz kipov v teh časih mnogo stal, prosimo blage dobrotnike, ki se zanimajo za lurško votlino, naj nam namesto kipov rajši pošljejo denarne prispevke, da se kipa napravita v Afriki. Vsak najmanjši dar v ta namen hvaležno sprejema Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova 1.

Poraz in zmaga

Piše sestra Marija Luiza, misijonarka Konsolate, prefektura Iringa, Afrika.

Že sem hotela zapustiti vas, ko zagledam onstran griča še eno zamorsko kočo, h kateri me je neka nevidna moč kar vlekla. Torej tja! Po 20 minutah sem že stala pred kočico. Vse je bilo tiho okrog, žive duše nikjer.

Zakličem: »Hodi« (ali smem vstopiti). Star mož odmakne pletena vrata in me spremi v notranjost. Sredi kočje je sedelo več ljudi okrog nekakega ognjišča. Vse sem lepo pozdravila in poprašala to in ono: kako je kaj delo na polju, kaj in kako pri živini itd. Pozorna sem bila zlasti na mladega moža, ki je bil tako suh in bled kot pravcata smrt. Vprašala sem ga, če ni bolan, in mož mi je pokazal strašne

rane. Jaz sem mu rane izprala in obvezala s pripravami, ki nam jih je poslala Vaša Klaverjeva družba. Zdravila in obveze nosim na potovanju vedno s seboj. — Vsem skupaj sem dala nekaj soli, ki je zamorcem prava sladčica in začela govoriti o sv. krstu. Dotični mož pa o sv. krstu ni hotel nič slišati. Za zdravila je bil hvaležen, za milost božjo in božjo ljubezen pa ne! Rekel je: »Morebiti drugič, danes ne!« Prosila sem ga, naj ne odlaša, a vse zaman. »Drugič, drugič!« je ponavljal. Ko sem videla, da nič ne opravi, sem odšla in sem obljubila, da prihodnji četrtek zopet pridem in prinesem novih zdravil.

Ker ob četrtnih ni šole, sem se odpravila v spremstvu dveh šolskih deklic zopet na bolniške obiske. Po dveh urah smo že zagledale kočo na samem. Pohitele smo, ker mi je nekaj reklo, da se bodo danes odprla nebeška vrata temu nesrečnežu. Toda, kako sem se motila. Vse tiho okrog koč je bilo. Ko je neki fant mimo šel in nas videl, da bi rade v koč, je povedal, da nikogar ni notri, ker vsi so odšli v vas k žalni pesmi (Kilio), to se pravi k pogrebu... Mož je torej umrl. In brez sv. krsta! Silna žalost me je obšla, nisem se mogla ubraniti solz. — To je bila prva velika bol, odkar sem misijonska sestra.

Potovala sem dalje čez hribe in doline. Naenkrat me nekdo pozdravi s krščanskim pozdravom: »Tumsifu Jesu Kristu« (Hvaljen Jezus). Pred seboj zagledam prijazno deklico in jo zavzeta vprašam: »Ali si ti kristjana?«

»Oh, ne, mama. Dozdaj sem še poganka. Pa tako rada bi prišla v vašo šolo, da bi postala kristjana.«

»Zakaj le ne prideš? Saj te bomo rade sprejele.«

»Ne morem, zato ker je moj oče zelo bolan in mu moram streči.«

»Kje pa stanuješ?«

»Pojdi, da ti od daleč pokažem. Ampak tega ne povej nikomur, ker bi sicer oče bil nevoljen.«

Obljubila sem ji. Ona pa mi je natančno popisala pot do očetovega doma. Nato sva se ločili. Hodila sem dobro uro in bila sem pred dekličinim domom. To je bil neke vrste šotor. Notri je na tleh ležal bolni mož.

»Prišla sem te mimogrede pozdravit,« sem ga nagoovorila. »Prinesla sem ti tudi zdravil.«

Mož se je prebudil kakor iz omedlevice in me je gledal. Dala sem mu zdravil in sem mu olupila banano, toda ni je mogel držati v tresočih rokah. Zato sem mu košček za koščkom pokladala na jezik. Zelo mi je bil hvaležen za

Misijonar s svojimi zamorci potuje preko pragozda v nov misijon.

to. Hotel se je celo nasmehniti. Začela sem upati. Govorila sem mu o Bogu in sv. zakramentih. Povedala sem, da njegova duša po smrti more priti na blažen prostor, kjer ne bo več bolezni, ampak le sreča in veselje. Tako sem ga poučila o najvažnejših verskih resnicah, o sv. krstu zlasti, in mu povedala žalosten zgled onega moža, ki je s sv. krstom odlašal, da je bilo prepozno... Bolnik me je pazljivo poslušal, milost božja je vidno delovala. Naposled je rekel: »Vse sem razumel. Želim, da me krstiš.«

Poklical je ženo in otroke in jim priporočil, da tudi oni tako store. Pobožno je ponavljal za menoj molitve. Ura je bila tri popoldne, ko sem ga oblila z vodo prerojenja in ga krstila na ime Tomaž.

Po sv. krstu je mož postal docela miren in iz dna duše hvaležen. Rekel je: »Zdaj bom pa lahko umrl, ker sem postal otrok božji; v nebesa bom šel, da Boga vidim.« Tudi za zdravila se je zahvaljeval. Poslovila sem se in se vračala domov trudna, a zelo vesela. Kaj so vse težave nasproti veselju ob zavesti, da je duša rešena za nebesa?!

Tomaž je umrl drugi dan. Kdo ima še delež na tem srečnem dogodku? Tisti misijonski dobrotniki, ki nam pošiljajo zdravila; ker ta so kaj primerna sredstva, da si pridobimo zaupanje zamorcev.

Podeželski misijonar se zahvaljuje

Piše p. J. Haric, Afrika.

Naš prečastiti apostol, vikar msgr. Biecho, ki se je ta mesec vrnil v Afriko, mi je prinesel nekaj prav lepega kot darilo: pisalni stroj. Stroj mi zelo koristi, bodisi v misijonu, bodisi na potovanju, zato ker je majhen in ga lahko vzamem s seboj. Bog plačaj vsem blagim dobrotnikom, ki so nam s tem olajšali precej obsežno pisarniško delo v misijonu. Vsak mesec napišemo našim katehistom na zunanjih postajah mesečni učni načrt za pouk v katekizmu, francoščini, jeziku domačinov itd. Dozdaj smo vse to pisali s peresom, kar je vzelo mnogo časa in truda, ker te vrste delo moramo opravljati le ponoči. Imamo pa 45 katehistovskih mest. Zdaj gre vse lažje. Ako nam morete preskrbeti še razmnoževalec, potem nam bo delo še bolj olajšano. Pouk se bo vršil bolj uspešno in sestanki bodo bolj obiskani. Prepisujemo molitvice in cerkvene pesmi v zamorskem jeziku, zato da bodo lahko skupno molili in peli.

Prečastiti gospod škof mi je povedal, da so blagi dobrotniki Klaverjeve družbe preskrbeli za dve mesti katehistovske službe. Nastavljena sta po njih dobroti Dionizij Magambu v Ugoma Bielo in Ludvik Matoko v Masungi. Oba sta zelo delavna in sta dovedla svoje učence do visoke popolnosti.

Zahvaljujem se Vam tudi za poslano vzdržnino za katehista Alberta Uhemba, ki je prav izvrsten katehist-nadzornik.

Lepa hvala tudi za dar za krščanske vdove, ki jih moremo odkupiti in oprostiti iz rok njih poganskih sorojakov. Te vdove se nahajajo včasih v največji revščini. Po poganski šegi ostanejo pod oblastjo sorodnikov pokojnega moža, dokler ne dobijo plačanega svatbenega darila v znesku 200 do 300 frankov in vse obleke in dote, ki so jo k hiši prinesle. Zato pa naš misijon zbira darila za doto takim vdovam, in jih poroči potem s kakim starejšim kristjanom. Novi mož je navadno reven in bi sam ne mogel plačati primerne dote, in tako bi morala vdova za vedno ostati v svoji poganski okolici sredi izkušnjav in zapeljevanja. Tako je naš misijon dozdej izdal že kakih 6000 frankov in s tem rešil marsikako dušo. Pa tudi sicer s tem denarjem podpiramo krščanske vdove. Še enkrat: hvala vsem blagim dobrotnikom za njih podporo v prid krščanskim vdovam. Bog naj jim to delo obilno povrne!

Misiionar pri 82 letih

Misiionar jezuit, p. Falguegrettes, piše iz Moramanga (Madagaskar).

Naj se Vam prav lepo zahvalim tudi v imenu mojih kristjanov za Vaš dar, ki mi je pomagal, da sem mogel dozidati stolp pri cerkvi sv. Ludovika v Soavina.

Čeprav imam že 82 let, sem še vedno podeželski misijonar. Duše v vicah so moje zaveznice. Vedno priporočam svojim vernikom, naj molijo za duše v vicah, zato pa so mi duše v vicah tudi hvaležne. Včasih sem kako soboto zvečer ves izčrpan in se s strahom sprašujem, ali bom drugi dan mogel opraviti vse duhovniške dolžnosti ali ne? Toda moje zaupanje v pomoč vernih duš še nikdar ni bilo osramočeno. Zadnja dva tedna sem se že proti koncu tedna počutil zelo slabo, toda v nedeljo sem se zbudil svež in zdrav, in sem lahko spovedoval, imel slovesno službo božjo in krščeval. V imenu svojih kristjanov sem tega vesel, ker ako bi popolnoma omagal, ni gotovo, ali bi dobili drugega misijonarja ali ne. Vendar vem, da dolgo ne bo moglo biti tako. Tu je mnogo zelo vnetih duš, ki svoje verske dolžnosti prav zgledno izpolnjujejo. Na Vseh Svetih dan je bilo kar 1.500 sv. obhajil. Kristjani so prišli od blizu in daleč.

Priporočam se vsem misijonskim prijateljem Klaverjeve družbe v molitev. Bog me bo morda kmalu odpoklical. Med tem pa hočem storiti kar morem v blagor duš, ki so mi izročene.

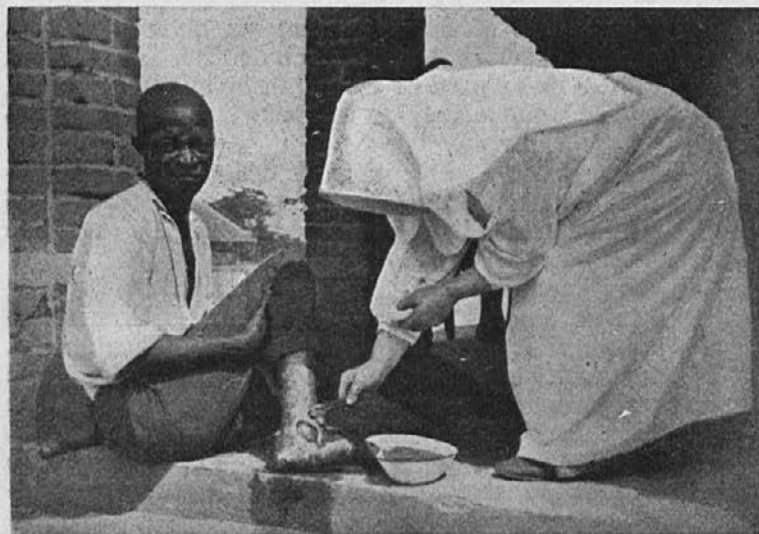
Trda usoda gobavcev v deželi Nyassa

Poroča misijonar iz kongregacije Belih očetov, vikarijat Nyassa, Afrika.

Nyassa je dežela, ki se razprostira ob zahodnem bregu jezera Nyassa. Ko so prvi raziskovalci Afrike prišli na obale tega jezera, so vprašali, kako se mu pravi. In so jim domačini odgovorili: »Ndi Nyassa«, to je jezero. Evropejci pa še niso dobro znali jezika domačinov, zato so jezero imenovali kar Nyassa, deželo ob njem pa tudi.

»Z Bogom začni vsako delo, da bo dober tek imelo!«

»Kdor daje ubogaime, posojuje Bogu na obresti.«

Misijonarka zdravi hudo rano.

Okolica je zelo slikovita, toda strašna bolezen razsaja tukaj — gobe. Ljudje so ob obali gosto naseljeni, toda ta bolezen se je priklatlila od nekod in pomori vsako leto mnogo ljudi.

V bližini sta dva misijona: Mua in Ntakataka, ki se zelo trudita, da bi zlo zajezila, toda manjka jima sredstev, zato izvršita le četrtno tega, kar bi moralo biti. Vendar se misijonarji na vso moč žrtvujejo za dušni in telesni blagor prebivalcev.

Dvajsetina bolnih je še vedno brez prave pomoči. Zanje še skoro nič ni preskrbljeno. Stradajo dušno in telesno, žejni so in zapuščeni. Misijonar niti ne izve zanje. Drugi hodijo raztrgani in napol goli okrog. Niti poštene obveze nimajo, da bi svoje rane zakrili.

Gobe so ostudna bolezen. Misijonar, ki prvič vidi gobavca, se ne more ubraniti studa. Najrajši bi pobegnil pred tem strašnim pogledom. Potem grozen smrad! Treba je prav posebne notranje moči, da vzdržiš. Sv. Frančišek je nekoč gobavca poljubil; misijonar ga snaži in obvezuje. Uči ga Boga ljubiti in mu pokaže ob smrtni uri pot v lepšo domačijo. Gobavca se večkrat loti obup. Ne sodimo ga preostro. Poslušajmo, kako toži eden izmed njih:

»Ndi pa dse kudya = Daj mi jesti!«

Saj res: nikdo se ne briga zanj, da bi mu dal jesti. Vedno je sam. Pregnan je iz človeške družbe. Sam si mora iskati hrano, a daleč proč od človeških bivališč. Kar najde, to je. Naposled umrje bolj od oslabeledosti ko od svoje bolezni.

»Zikomo madzi = Daj mi vode!« Saj ne sme k vodnjaku ali k javnemu studencu, da ne zastrupi pijače. In vendar ga žeja muči. In ta muka je hujša kot so njegove gobe.

»Bwany kamfanza = Ali imaš kako krpo?«

Rad bi se oblekel. Njegova obleka se je že vsa raztrgala. Nabral si je mahu po drevesih in se odeva ž njim. Toda taka »obleka« ne drži dolgo. Pa tudi mahu vsled svojih ognjenih rok ne more nabirati. Prijatelji pa bi ga neusmiljeno nagnali, ako bi prišel prosit za kako blago.

Kdo naj pomaga vsem tem revežem, ki jih je še mnogo skritih po samotah? Misijoni? O, kako radi — toda kdo pomaga misijonom?

Misijonski prijatelji! K Vam se zatečem. Pomagajte! V dolini Mua leži zavod za gobavce in misijonsko središče, kjer se misijonarji in misijonske sestre žrtvujejo za te bedne izgnance, da bi jim življenje olajšali. 150 jih je v bolnišnici, še več pa jih pride na zdravljenje od zunaj. Tu se zdravijo ne le telesno, ampak tudi dušno. Kje pa naj vzame misijonar sredstva za to, ako ne dobi pomoči od drugod. Postrežba in oskrba za eno samo osebo stane letno 2 funta šterlingov, pri čemer zdravila niso všteta.

S tem je pa pomagano samo enemu delu bolnikov, Večina jih za misijon niti ne ve, zato ne pridejo. Vsak dan naletimo na gobavce, ki že leta živijo kakor puščavniki in jih je že sama kost in koža. Gobavci, v zadnjem štadiju bolezni! Ako bi jih ne našli, bi jih smrt prehitela brez sv. krsta.

Vse to pa zato, ker nimamo denarja za potrebno pomoč. Otroci božji! Bratje v Kristusu: vprašam Vas, ali mora biti temu tako? Ali nimate kozarca vode, koščka kruha, krpe blaga zanje? In molitve? O, zlasti za molitev Vas prosim! Da bodo ti najrevnejši v deželi Nyassa mogli živeti in umreti kot otroci božji!

»Tudi male zasluge nas vodijo v nebesa, samo veliko jih mora biti! Tudi za male zasluge je treba nekaj junštva, čeprav malega, pa biti — mora!«

Poganstvo pada. — Križ, znamenje sv. vere se dviga na afriških tleh.

Tako ne more več iti

Iz pisma škofa Fagesa, apostolskega vikarja v Oranje.

V misijonu Sv. Frančiške šantalske v Bredentalu je že stalen duhovnik, potem en laiški brat in nekaj misijonskih sester. Mala hišica, ki smo jo obenem z zemljiščem kupili, služi sestram v stanovanje. Kako je to reven samostan! Misijonar stanuje kar v zakristiji, to se pravi: v mali sobici, ki je prizidana k šolski kapelici. Misijonski brat pa spi na prostem. Vsak večer se mora najpoprej prepričati, od katere strani veter vleče, da potem poišče primeren grm, ki mu je v zavetje. To je res pravo apostolsko življenje. Ampak dolgo ne bo moglo iti tako, ker misijonar mora paziti na dragocen dar: zdravje. Moramo misliti, kako bomo zidali. Ne sicer kake velike hiše, ampak vsaj nekaj, kar bo imelo streho.

Zato pa se zopet obračam na Klaverjevo družbo in njene dobrotnike, ki so nam v pomoč in orodje božje Previdnosti. Zelo Vam priporočam ta novi misijon. Veste pa tudi, da misijonar ni nehvaležen človek. Vsak dan moli k Bogu za tiste, ki ga z darovi podpirajo pri njegovem delu.

Pridobivajte »Odmevu« novih naročnikov!

Oče, kdaj naj pridemo?

Piše p. Witte, misijonar v Morogoru, Vzhodna Afrika.

Naznaniti vam moram, da bomo šolo za katehiste v Bagamoyu zaprli, prav za prav jo z našo osrednjo šolo v Morogoru združili. V teh težkih časih se moramo po naših misijonih odreči tej in oni potrebni reči. Tako sem moral tudi v tem primeru reči: »Fiat! Naj bo!«

V osrednji šoli je 150 bodočih katehistov, prostora pa še za več. Lani jih je bilo 240, a je bilo treba znižati število na 150. Mislite si mojo žalost: dan za dnevom dobivam od svojih prejšnjih učencev pisma z vprašanjem: »Pater, kdaj smemo priti?« — Prostora je tu dosti za stanovanje in učenje; toda za obleko in hrano ni sredstev. Ker mi moji rojaki na Nizozemskem ne morejo več pomagati, sem se s tem pismom zatekel h Klaverjevi družbi, ki je nekaka matica za misijone in šole v Afriki. Gotovo boste našli pota in sredstva, da boste vsaj nekaterim mojih nekdanjih učencev pomagali. V svojem učenju so že zelo napredovali. To bo izbrana četa, ki bo kdaj še mnogo koristila Cerkvi.

Devetdnevnic sv. maš bo podprla tole moja prošnja. Molitve se bodo dvigale k Bogu za vašo družbo in vaše dobrotnike.

Nove dolžnosti, nove skrbi

Piše M. L. Agata, misijon Litembo, Vzh. Afrika.

Pretekli mesec smo v Peramiho dobili več otroške obleke. Poslala nam jih je neka Vaša podružnica iz Švice. Naši zamorčki so takoj pomerili oblekice, potem pa so jih slekli, ker jih bodo nosili le ob nedeljah.

Naj se Vam ponovno zahvalim za vso Vašo skrb in ljubezen, ki ste mi jo kot provincijalni prednici v Peramiho teh 6 let mojega bivanja izkazovali. Kakor vidite, sem sedaj v Litembo, kamor so me poslali moji predstojniki. Tudi Litembo Vam je poznan kraj; prav te dni so mi pokazali marsikaj, kar je Klaverjeva družba sem poslala. Zlasti so v bolnišnici veseli velikih sešitih odej, za katere se Vam tudi jaz pristrčno zahvaljujem.

Tu so me takoj ob prihodu čakale nove potrebe in nove skrbi. Hočem storiti, kar bom mogla in delati po svojih najboljših močeh. Seveda pri 65 letih starosti — od teh 38 v misijonih — človek ne more več hitro tekati.

Takoj so prišli ljudje s prošnjo, da bi se ustanovila notranja šola in ponavljalni tečaj za deklice. Dozdaj je zaradi pomanjkanja sredstev bila to le pobožna želja prebivalstva. Zdaj pa so mislili mladi in stari: Stara mati predstojnica iz Peramiho je prišla k nam in nam bo vse to preskrbela. Žal, da smo tudi v Peramiho zadnje čase čisto obubožali; vendar sem ljudem tukaj obljubila, da bom po možnosti skrbela, da se njih želja uresniči. Učitelji in zlasti poglavarji bi radi dali svoje hčerke, ki so v nevarnih letih, sestrām v vzgojo, kjer bi se tudi kuhanja in gospodinjsva dobro izučile. Res bi bilo vse to zelo potrebno. Ako mi ne prevzamemo hčerk, jih bodo starši poslali v tujeverske šole, kakršnih je v Nyassi precej. Te šole obratujejo popolnoma brezplačno. Zato pa se bomo pobrigale, kar bo v naših močeh, da to preprečimo. Da bi imele vsaj kakih 500 fr. za začetek, da bi opremile šolo in spalnice. Ako nam kdo to vsoto podeli, je pomagal, da bo moglo biti takoj kakih 12 deklic sprejetih. Potem bo pa Bog dal svoj blagoslov in bomo kmalu imeli dobrih gospodinj in celó redovnic. Našo zadevo sem priporočila blagopokojni ustanoviteljici Mariji Tereziji Ledóchowski. Prepričana sem, da nas bo uslišala; saj nam je že do sedaj v vsaki potrebi pomagala. Res ne vem, kam bi se sicer obrnila za pomoč. Zato pa prihajam zopet k Vam, ki ste nam misijonska mati. Pomagajte nam. Povrnili Vam bo Gospod sam. Tudi naši zamorci bodo mnogo molili za Vas in za Vaše dobrotnike. Nikar ne zamerite moji nadležnosti. Vem, da imate tudi mnogo drugih, ki zanje skrbite.

Spomenik junaku v Osrednji Angoli

Piše škof Danijel Junqueira, kongregacija Sv. Duha, Nova-Lisboa.

Vsem, ki so zadnjih 50 let pazljivo zasledovali razcvet afriških misijonov, je znano ime p. Lecomta iz kongregacije Sv. Duha. Večji del svojega truda je posvetil misijonom v prefekturi Kubango. In to celih — 24 let. Umrli je star 48 let.

To Vam je bil junak! Deloma na konju, deloma peš je prepotoval obširna ozemlja Kubange, to je prostor, ki meri 450.000 km². Dvakrat so mu levi raztrgali in požrli konja. Pater sam je sicer ušel, a je moral prepotovati peš ves neznani pragozd. Dvakrat so mu hudobneži požgali njegov misijon. Tri njegove sodelavce so mu divjaki ubili.

P. Lecomte pa ni izgubil poguma. Leta 1886. je ustanovil misijon Katoco. Tedaj se je rod Gangnebas vzdignil zoper portugalsko oblast. Kralj Čivako je razdraženo množico naščuval zoper p. Lecomta, češ da je zaveznik Portugalcev. Drhal je obkolila misijon in zahtevala njegovo glavo. Ta pa se je zagnal z razprostrtimi rokami v sredo sovražnikov. Za trenutek so vsi osupnili nad takim pogumom, potem pa so se kakor divji vrgli nad patra, ga zvezali, topli in ga peljali pred kralja Čivako. Ta ga je ukazal privezati k drevesu. Tu so ga ves dan mučili. In vendar jih p. Lecomte ni sovražil. Tudi to jih je osupnilo. In to je pripomoglo, da ga vendarle niso umorili.

Iz hvaležnosti in spoštovanja so evropski izseljenci v Angoli postavili svojemu junaku spomenik v Vila de Ponte v prefekturi Kubango, in to pod tistim drevesom, pod katerim je trpel.

Spomenik je bil 26. febr. 1940 blagoslovljen. Ta dan je bil slovesen dan za ves misijon. Vsa Angola je misijonarju ta dan izkazala svojo hvaležnost.

Prav ta dan sta obhajala brata Nikazij in Silvanus 50letnico svojega misijonskega delovanja. Eden je star 70, drugi 76 let. Oba sta tovariša patra Lecomta. Zato je bilo zelo primerno, da se jima je isti dan izkazala čast in priznanje za vse zasluge, ki sta si jih pridobila v 50 letih trdega dela med mnogimi žrtvami in v zvestobi do ljudstva prostranega Kubango.

Od polmeseca do Križa

Piše sestra Dositeja, misijonarka v Afriki.

V nekem mestu, ki je dan hoda oddaljeno od tu in se imenuje Iringa, je živel zagrizen mohamedanec, ki mu je žena umrla in je potem svojo 14letno hčerko izročil neki teti, ki je stanovala ne daleč od našega misijona Wasa. Deklici je bilo ime Mwatuti. Srčno je želela, da bi postala kristjana. Kadar je ob nedeljah videla krščanske deklice, ki so šle v cerkev vse enako oblečene v belih oblekah in belih rutah, in slišala, kako so med sv. mašo molile in pele, je še bolj zahrepenela, da bi tudi sama bila med njimi. Toda, kako pripraviti očeta, da bi v to privolil, ko je bil pa tako zagrizen častilec Mohameda?! Takoj bi prišel in jo vzel domov. Uboga deklica je bila

Veseli zamorski predici.

vsa zbegana, dokler ni nekega dne kar ušla od doma in pribežala v misijon in prosila, da naj postane kristjana.

»Toda, kaj bo rekel oče?« je vprašala misijonska sestra.

»O, moj oče me sili, da postanem četrta žena enega njegovih mohamedanskih prijateljev. Jaz pa tega nočem, ampak hočem biti kristjana.«

Ko smo videle nje trdno voljo, smo jo sprejele med svoje šolske deklice, čeprav smo slutile, kaj bo storil oče, ko bo to zvedel. Vso zadevo smo izročile naši nebeški Materi Mariji dobrega sveta.

In res: česar smo se bale, je kmalu prišlo. Ko so deklice nekega dne delale na polju ob glavni cesti, je videla sestra nadzornica, kako se je Mwatuti hitro skrila

v visoko travo. Kmalu se je prikazal izza ovinka močan, nekam divji mož, in zahteval od sestre:

»Kje je moja hči?«

»Kdo pa si ti?« vpraša sestra.

Nič ni odgovoril. Bil je medtem že zapazil svojo hčer in je pobral ob cesti debelo palico in ukazal deklici: »Mwatuti, takoj pridi sem in pozdravi očeta!«

Deklica je tresoč se od strahu prišla blizu in pozdravila očeta kakor po navadi:

»Kanuvene!«

Ta pa je dvignil palico in zakričal: »Takoj od tu! Nazaj k teti!«

Mwatuti je ubogala. Bolj je tekla ko šla: najprej po stezi do glavne ceste, potem po cesti — naravnost proti misijonu.

»Kam greš —!« je kričal oče za njo.

Ona pa, kakor po božjem navdihu: »Moram iti po svojo obleko, ki jo imam v spalnici.«

Oče ni ugovarjal, a ji je sledil. Bilo je poldne. Zazvonilo je angelsko češčenje. Nekdo je bil sestram že povedal, in ena od njih je čakala Mwatuti že na pragu in jo sprejela v varstvo. Mwatuti pa je milo prosila: »Rešite me, oče me bo rajši ubil, ko da bi me pustil pri vas.«

Potem je zbežala v hišo naravnost v obednico, kjer so bile zbrane druge sestre. Oče je hotel za njo, toda sestra mu je odločno zabranila, češ, da noben moški ne sme v sestrsko hišo. Nerad je odšel, a je zagrozil, da v pol uri zopet pride. Medtem smo deklico skrile v zvonik, ker je odločno zatrjevala, da z očetom ne gre za nobeno ceno. V zvoniku je prebila do večera.

Mož je po pol uri zopet prišel. Ne morem popisati, kako je bil razkačen. Tekal je po dvorišču, iskal in stikal po sobah in kričal: »Kje je Mwatuti?! Zahtevam hčer!« Skušale smo ga pomiriti in pregovoriti, toda zaman. Odšel je sicer, a zapretil je, da drugi dan zopet pride.

Prišel je že zjutraj in zopet je besnel kakor prejšnji dan. Mwatuto pa je bil naš zamorski katehist že na vse zgodaj odpeljal na varno v glavni misijon Tosamaganga. Ta misijon pa stoji pod varstvom vlade in je vhod nepoklicanim strogo zabranjen.

Ko je oče zvedel, da je hči v glavnem misijonu in pod varstvom države, je pobesnel še bolj. Kaj naj stori? Odločil se je, da gre tja. Tam pa je bržkone naletel na trd oreh; zato mu ni kazalo drugega kot ubrati postavno pot.

Nekega dne je dobila Mwatuti povabilo od sodnika. Tudi oče je prišel z dvema pričama. Deklica pa se je znala tako prepričevalno zagovarjati, da je sodnik rekel očetu, da noben oče nima pravice svoji hčeri usiliti vere, ki je ta ne mara in da ji ne more braniti, sprejeti krščansko vero, ki ji je všeč. O, kako je bila Mwatuti sedaj vesela! Takoj smo jo zapisali med katehumene. Pri krstu je potem dobila ime Leona Konsolata.

Danes je Leona žena nekega dobrega kristjana. Bog je blagoslovil njun zakon in jima podaril hčerko Jozefino. Imata majhno, a zelo snažno kočico prav blizu misijona.

Leona je neizmerno hvaležna Bogu in vsem tistim, ki so ji pripomogli do krščanske vere. Vsak dan prihaja k sv. maši. V sv. obhajilu pa pravi, da se zahvaljuje Bogu najbolj za dobroto, da je postala otrok božji. Težavna je bila njena pot od polmesca do križa — a prehodila jo je.

Uslišane molitve

na priprošnjo služabnice božje Marije Terezije Ledóchowske.

Z veseljem izpolnim svojo obljubo in se blagi ustanoviteljici Mariji Tereziji Ledóchowski prisrčno zahvaljujem. Neki član našega zavoda je bil na njeno priprošnjo zadnje mesece mnogo boljši. Obljubili smo, da to razglasimo in bomo tudi še v prihodnje v podobnih primerih. M. F.

Prisrčna hvala naši zvesti ustanoviteljici, ker mi je pomagala ob hudi hripi. M. F.

V zahvalo, ker sem bil ob hudi boleznii svoje hčerke uslišan na priprošnjo grofice M. Terezije Ledóchowske, izpolnjujem svojo obljubo in pošiljam botrinski dar poganskemu zamorčku. J. G.

V neki boleznii sem se priporočila služabnici božji Mariji Tereziji, in takoj se mi je zboljšalo. Prisrčno se ji zahvalim. H. Z.

Služabnici božji se priporočajo: U. F. za zdravje in dober sporazum v družini; N. N. za spreobrnjenje moža in zvestobo; J. B. S. za pomoč v neki veliki zadevi, za varstvo trem osebam in za ljubi mir; R. D. P., Cerklje, za srečen izid v neki važni življenski zadevi; I. H. Brescia, za ljubo zdravje očetu, materi in vsej družini in za pomoč, da bi kmalu prišli domov; Ljubljana, mati svojega sina za spreobrnjenje.

Popolni odpustki

za člane Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

dne 2. februarja, Svečnica;

dne 24. februarja: sv. Matija, apostol.

Kratka misijonska poročila

Katehumeni se oglašajo. Kakor vidite, sem zapustil misijon Kaduha, ker je bil izročen v oskrbo duhovnikom domačinom. Zdaj sem v Ku Mubuga. Vaši dobroti se imam zahvaliti, da sem mogel svojim naslednikom zapustiti lepo opremljeno zakristijo. Še enkrat se Vam za to lepo zahvalim. Upam, da boste podprli tudi zakristijo v Ku Mubunga, saj je tako revna, skoro prazna. Kmalu bodo tudi ta misijon dobili duhovniki domačini. Zelo bi potrebovali mašne obleke, cerkvenega perila, monštrance in dva večja ciborija in svečnike.

Ta misijon šteje izmed vseh najmanj kristjanov. Toda zadnje čase se oglašajo vedno več katehumenov, tako da ne bo dolgo zastajal za drugimi misijoni, ako bo šlo tako naprej. Samo po Božiču se je oglasilo 200 katehumenov. Po zunanjih šolah jih je sicer manj, vendar primeroma mnogo. Morali bomo nastaviti več novih katehistov in preskrbeti za njih prehrano. Toda, kje vzeti denar? Kakor vedno, tako tudi v tej stvari zaupamo na božjo pomoč. Bog nas ne bo zapustil.

P. P. Weber, kongr. Belih očetov.

Bogu hvala za duhovnike domačine! Bolj kakor kedaj hvalim Boga, da imamo duhovnikov iz afriškega ljudstva. Brez njih bi mnogo naših misijonov bilo zadnje čase brez duhovnikov. Ti domači duhovniki so zelo vneti v duhovnem pastirstvu. V tem pa je tudi poročstvo, da ustanovljeni misijoni ne bodo prenehali.

Škof Vogt, C. S. Sp.,
apostol. vikar v Yaunde.

Zelo se moramo omejiti. Prisiljen sem bil, da opustim nekaj naših podjetij, in treba se bo še tu in tam omejiti. Prihodnost me skrbi. Ljubi Bog naj reši duše naših domačinov navzlic pomanjkanju skoro vseh sredstev.

Škof Roy, apostol. vikar,
Bangweolo.

Vsa potrta prihajam danes k Vam. Ali bi mogli pomagati, da bi naših 1035 zamožnikov dobilo sobo za učenje? Vedno novi se še oglašajo, pa jih moramo odklanjati. Da boste še bolje videli, kako tesne šolske prostore imamo, Vam povem, da moramo v svoji zasilni kapelici poučevati 280 otrok. Mislite si še grozno poletno vročino. Zunaj pa tudi ni senčnatega prostora, da bi jih mogli zbrati in poučevati. Odkar je vojna, se je vse zelo podražilo. In vendar ne moremo odlašati. Ako le morete kaj pomagati našim otrokom, prosim, hitro to storite. V imenu vseh 1035 se Vam zahvaljujem za vse dobro, ki ste nam je že izkazali in še za to, kar nam boste. Božji blagoslov naj pride nad Vas in nad vse dobrotnike.

S. Alfonza, S. N. D.,
Južna Afrika.

»V božjem imenu«. Spominjam se, da so naši predniki imeli navado, da so večkrat vzdihnili: »Naj bo v božjem imenu!« Dandanes bi bilo treba večkrat tako reči. Vojska! Naj bo vse v božjem imenu. Pomanjkanje: »Naj bo v božjem imenu!« Ako bomo vse v božjem imenu delali in pretrpeli, nam bo tekoče leto prineslo mnogo zaslug za nebesa.

P. Timmermann, Kandokando,
Belg. Kongo.

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijonskih pism in poročil le z natančno navedbo vira. — Predstavniki in lastniki lista Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani. — Odgovorni urednik: Jože Košiček v Ljubljani. — Tiska Ljudska tiskarna v Ljubljani (J. Kramarič).

Priporočamo:

Skrivnostna sveta noč. Mešane vloge	Lir	2.50
Nezadovoljni Jezušček. Božična	"	1.50
Jezus, radost malih. Za prvoobhajance	"	1.50
Tam daleč za morjem. Za dečke	"	1.20
Misijonar. Moške vloge	"	1.20
Naprednjak ob Kongu. Moške vloge	"	1.20
Klic božji. Ženske vloge	"	1.20
Lakota v črni deželi. Ženske vloge	"	1.—
Afindra, zamorska deklica. Ženske vloge	"	1.20
Male pomožne misijonarke. Božična	"	1.—
Iz volka jagnje. Moške vloge	"	—80
Naredimo zamorčka. Ljubka igra za otroke	"	—40
Peter, mali misijonar. Povest	"	1.—
Franček zbiratelj. Povest	"	—60
Povest o znameniti Marički. Povest	"	—40
Maričina grlica. Povest	"	—40
Škapulir sužnja. Povest	"	—40
Spreobrnjenje črne princezinje. Povest	"	—60
Sveti Peter Klaver. Življenjepis	"	—60
Z besedo in tiskom. Poučno	"	1.—
Poklic pomožne misijonarke za Afriko	"	1.50

(Poštšina posebej.)

Naroča se na naslov: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ul. 1. Ali pa: Roma (123), via dell'Olmata 16.

Potrebno je,

da damo otrokom dobrega, koristnega in vzgojnega berila. V ta namen Vam toplo priporočamo ljubki misijonski list za mladino

„ZAMORČEK“

»Zamorček« izide vsak mesec in stane na leto 6 lir. Popust za tiste, ki naroče večje število skupaj: pri vsakih 10 izvodov je en izvod brezplačen.

Naslov naročbe glejte zgoraj.

Zamorčki molijo za ljube dobrotnike.

